

Hồi Kết

Vội Đạo Lý Hữu Ân Tất Báo Kiến Tạo Bích Dạ, Tôn Minh Chủ

Tâu hỏi đầy sự thống trách của chàng cũng khiến những nhân vật nhất môn chi chủ đang tạm lưu ngụ ở Vô Vi Cung phải áy náy và ưu tư thật nhiều.

Từ Nguyên Hậu sau một lúc ngẫm nghĩ đã tự đề xuất:

- Nhị đệ ! Chúng ta đã là huynh đệ kết nghĩa, việc của nhị đệ cũng là việc của Từ Nguyên Hậu này. Nhị đệ nghĩ sao nếu Cái Bang của ta sẽ dốc lực kiến tạo lại Bích Dạ Cung cho nhị đệ ?

Bạch Bất Phục dù cảm kích vẫn phải lắc đầu chối từ:

- Không được đâu, đại ca ! Hãy khoan nói đến sự lợi hại của lãnh khí, lãnh thủy ở Bích Dạ Đầm có thể giết hại bất kỳ ai, chỉ riêng đặc tình thủy bất thủy, nê bất nê đã là một trở lực không thể vượt nổi rồi.

Đoan Mộc Hạ bản khoản:

- Nhị ca ! Ngẫm lại mọi việc, đầm Bích Dạ năm xưa bị nhiễm độc, ít nhiều dẫn đến những cái chết oan uổng của môn nhân Bích Dạ Cung, là có phần tiếp tay của môn chủ đời trước Độc Môn Tri Thù của muội. Đề xuất của đại ca, muội không những chỉ tán thành mà còn tiếp tay trong việc kiến tạo lại Bích Dạ Cung.

Bạch Bất Phục chỉ mới nhăn mặt chứ chưa kịp lên tiếng phản bác, Thôi Oanh Oanh vội xen vào:

- Nếu Phục ca kiên quyết chối từ, không phải chỉ có Đoan Mộc muội là thất vọng vì không thể đền bù lại tội lỗi của tiền nhân năm xưa đối với Bích Dạ Cung, bản thân muội cũng phải thất vọng. Vì chính Thái sư tổ của muội cũng có lỗi trong việc hạ độc vào đầm Bích Dạ.

Chàng xua tay:

- Tam muội và Thôi muội đừng quên rằng Bích Dạ Nhị Khúc Chung, Sáo ta có được là do Tri Thù Song Lão và lệnh tôn Thôi Giáo chủ. Lấy công bù tội, theo ta vậy là đủ rồi.

Đồng Mỹ Hoa bồn chồn:

- Bạch huynh. Nếu vậy Bạch huynh không kể gì đến di ngôn của Lã Chấn Tùng tiên bối nữa sao ? Nếu Bích Dạ Cung được kiến tạo ở nơi nào khác, không phải ở Bích Dạ Đàm, đâu còn là Bích Dạ Cung nữa.

Chàng lộ vẻ thối khổ:

- Ta cũng biết như vậy là không đúng. Thế nhưng...

Đến lúc này những vị chưởng môn nhân lần lượt lên tiếng:

- A di đà phật. Bần tăng chỉ muốn hỏi Bạch cung chủ một câu mà thôi, Bạch cung chủ muốn hay không muốn kiến tạo lại Bích Dạ Cung ở Bích Dạ Đàm ?

Chàng đánh giọng:

- Đương nhiên là tại hạ quyết thực hiện cho bằng được di ý của tiên cung chủ Lã Chấn Tùng.

- Vô lượng thọ phật. Nghĩa là Bạch cung chủ vẫn muốn tạo lại Bích Dạ Đàm tại đầm Bích Dạ ?

Chàng vừa gạt đầu thì Phiêu Di sư thái đã lên tiếng:

- Nam mô phật. Cổ nhân có câu: Đông tay vỗ nên kêu. Theo sự càn rỡ của bần ni, không lẽ với sức lực của toàn bộ võ lâm Trung Nguyên các bang các phái, việc kiến tạo Bích Dạ Cung ở Bích Dạ Đàm lại không thực hiện được. Do vậy...

Chàng bối rối xua tay:

- Như vậy đâu được ? Tại hạ nào dám gây phiền lụy cho các bang phái võ lâm Trung Nguyên ?

Lâm Kiến Tường, Hoa Sơn phái vọt miệng hỏi:

- Nếu Bạch cung chủ không muốn gây phiền lụy đến mọi người, Lâm mỗ có một việc mong Bạch cung chủ giúp cho.

Chàng khẳng khái:

- Là việc gì, Lâm chưởng môn xin cứ nói. Nếu là việc trong khả năng, tại hạ quyết chẳng khước từ.

Mỉm cười thần bí, Lâm Kiến Tường quay sang hỏi Vi Hữu Đạo phái Thanh Thành:

- Vi lão huynh nói hay Lâm mỗ lại phải nói đây?

Vi Hữu Đạo dăm chiêu:

- Nếu Lâm huynh ngại thì để Vi mỗ nói vậy.

Thấy hai vị chưởng môn cứ đẩy đưa Bạch Bất Phục cau mày:

- Nhị vị chưởng môn đều có việc cần đến tại hạ à ? Nếu là vậy, mời Lâm chưởng môn nói trước, sau sẽ đến lượt Vi chưởng môn.

Trương Luân Hồi phái Không động bật cười:

- Ha...ha...ha..! đâu phải chỉ có hai phái hoa sơn và Thanh Thành cần nhờ đến Bạch cung chủ? Không động mỗ cũng phải có phần chứ. Ha...ha..ha..!

Mơ hồ cảm nhận có điều bí ẩn khiến cả ba phái này cùng nói như vậy, Bạch Bất Phục đưa mắt nhìn bọn họ ba người như muốn họ nói rõ hơn.

Họ nhìn lại chàng. Và trên môi của họ người nào cũng có cái cười thần bí như người nấy.

Sau cùng, Lâm Kiến Tường mới chịu mở miệng:

- Như vậy thì rõ rồi. Mỗ đành phải nói thay cho ca ba phái vậy. Việc mỗ cần nhờ là mong Bạch cung chủ thi triển Ngũ tuyệt Âm Công và trả lại cho bọn mỗ tình trạng mê loạn như trước. Chắc chắn việc này là trong tầm khả năng của Bạch cung chủ rồi. Mong Bạch cung chủ chớ khước từ.

Chàng bàng hoàng:

- Tại sao vậy, Lâm chuởng môn ? Sao tam vị lại có ý nghĩ này ?

Còn chưa hiểu nguyên nhân tại sao, Bạch Bất Phục lại phải rúng động từng chấp theo từng lời phụ họa của ba vị chuởng môn nhân còn lại:

- A di đà phật. Nếu đã như thế, bần tăng cũng mong Bạch cung chủ giúp bần tăng.

- Bần ni không thể để mất phần, mong Bạch cung chủ giúp cho.

- Vô lượng thọ phật. Bần đạo cũng một lòng một ý với chư vị.

Chàng thoái lui kêu lên:

- Chư vị. Phải chăng tại hạ đã làm điều gì không đúng khiến chư vị phải phiền lòng ?

Hiểu được ý tứ của mọi người, Đoan Mộc Hạ cười tủm tỉm:

- Nhị ca một đời cơ trí không ngờ lại nhất thời hồ đồ . Không lẽ nhị ca không rõ ý của mọi người ?

Chàng chưa kịp đáp, Từ Nguyên Hậu đã nghiêm giọng:

- Nhị đệ ! Đã là người không ai lại không biết đến hai chữ đạo lý. Nhị đệ đã tam phen tứ thứ giải nguy cho quần hùng, nay quần hùng muốn giúp nhị đệ kiến tạo Bích Dạ Cung, thì nhị đệ lại khước từ vì ngại phiền lụy đến mọi người. Như thế mà là đạo lý sao ?

Chàng hoàn toàn ngơ ngẩn vì lời trách khó chấp nhận của vị đại ca.

Thế nhưng, chính Lâm Kiến Tường lại lên tiếng minh định:

- Từ bang chủ quả là thấu hiểu tâm trạng của bọn mỗ. Hữu ân tất báo, việc lệnh đệ khước từ hảo ý của bọn mỗ có khác nào lệnh đệ không để bọn mỗ vào mắt ? Như vậy, chẳng thà bọn mỗ là người vô tri vô giác còn hơn được minh mẫn lại chịu muôn người nguyên rủa.

Chàng vội vàng xua tay và định lên tiếng phân minh.

Nhưng, một giọng nói trầm hùng từ bên ngoài lại vọng vào, khiến Bạch Bất Phục phải dở khóc dở cười:

- Du Hoán Long mỗ và toàn bộ môn nhân đệ tử Côn Luân phái cũng không muốn mọi người cho là những kẻ bội bạc.

Có mấy mươi người cùng lúc xuất hiện. Và nhân vật đi đầu lại đồng dạng vừa nhìn vừa nói với mọi người đương diện:

- Tộc phái vốn ở xa nên không kịp hiệp đoàn cùng chư vị. Dù là vậy, số phận của tộc phái chắc chắn sẽ không khác chư vị nếu không được một nhân vật đại anh hùng ra tay cứu vãn, trừ khử mối đại họa cho võ lâm là Vô Vi Cung và mục yêu phụ Vô Vi Tiên Tử.

Quay sang nhìn Bạch Bất Phục, nhân vật nọ xưng danh:

- Thân phận Du Hoán Long mỗ là chưởng môn nhân môn phái Côn luân. Đại ân đại đức của Bạch đại anh hùng, côn luân mỗ thật không dám quên. Thiển nghĩ, cái lạnh của Bích Dạ Đầm dù khắc nghiệt nhưng đệ tử tộc phái vốn sinh trưởng tại vùng giá tuyết quanh năm, cái lạnh đó chưa chắc đã gây khó cho tộc phái.

Đang lúc Bạch Bất Phục còn dự dự bất quyết, Du Hoán Long xạ hàn quang kiên định nhìn chàng:

- Để tránh việc Bạch đại anh hùng ngại là gây phiền lụy cho võ lâm các bang phái, Du mỗ nghĩ được một cách.

Không bỏ lỡ cơ hội, chàng vội hỏi:

- Dừng việc đổi việc, đó là cách duy nhất khiến tại hạ sẽ cảm thấy vô ngại. Có phải Du chưởng môn muốn đề xuất một việc gì đó chăng ?

Với thái độ uy nghi của một vị nhất môn chi chủ, Du Hoán Long cả quyết:

- Không sai. Nhưng mỗ chỉ e ngại Bạch đại anh hùng không sao đương nổi.

Chàng kinh ngạc:

- Lại có đại ma đầu với bản lĩnh tuyệt luân xuất thế ư ?

Du Hoán Long lắc đầu ngạo mạn:

- Còn hơn thế nhiều.

Chàng hoang mang:

- Hơn cả đại ma đầu ư ?

Du Hoán Long gật đầu:

- Vì thế mỗ mới ngại Bạch đại anh hùng đương không nổi.

Hào khí can vãn liền dâng lên, chàng cao giọng:

- Nếu phải xả thân vì võ lâm, Bạch Bất Phục tại hạ quyết chẳng từ nan. Du chưởng môn mau nói rõ đi.

Du Hoán Long tỏ vẻ ngưỡng mộ:

- Khí khái thật bất phàm, đúng là đại anh hùng đương đại.

Chàng nôn nóng:

- Tại hạ đang chờ nghe Du chưởng môn nói đây.

Du Hoán Long trước khi nói rõ còn đưa mắt nhìn quần hùng khắp lượt:

- Trừ khử một ác nhân đã là một việc khó và càng khó hơn khi phải phát hiện thật sớm những mầm mống sẽ tạo ra nhiều ác nhân. Ngoài Bạch đại anh hùng, theo mõ, không ai đủ năng lực đảm đương. Do vậy...

Mơ hồ đoán được Du Hoán Long, chưởng môn nhân môn phái Côn luân muốn nói gì, Bạch Bất Phục thoáng nhăn mặt.

Nhưng Ngô Thiên đại sư lại nhanh miệng hơn chàng:

- A di đà phật. Tệ huynh Quỷ Tăng dù có lòng nhưng vô lực nên phải chịu lụy một đời bởi thị phi. Bạch cung chủ vừa hữu tài, hữu lực lại đức độ hơn người, chắc chắn sẽ khiến muôn người khâm phục.

- Vô lượng thọ phật. Nếu là như vậy, một khi Bạch đại anh hùng vì võ lâm chịu đảm đương trọng trách minh chủ, quần hùng các võ phái bằng việc kiến tạo Bích Dạ Cung sẽ là hành vi đáp đền trong muôn một.

Bạch Bất Phục hoàn toàn sững sốt khi nghe mấy mươi nhân vật võ lâm cùng hô lên:

- Mong Bạch minh chủ tiếp nhận thỉnh cầu. Vì võ lâm xin Bạch Minh chủ đừng từ chối.

.....

Đã lâu lắm rồi Bạch Bất Phục mới được dịp ngậy người trước cảnh quan tuyệt mỹ như chiều nay.

Bích Dạ Đầm càng thêm xinh đẹp khi có Bích Dạ Kiều với chiều dài gần năm trượng đưa từ bờ này đến bờ kia Bích Dạ Cung.

Sắc chiều càng thêm tím biếc với màu tím từ mặt nước Bích Dạ hắt lên không trung.

Và kìa, những cánh nhạn trắng phau lại xuất hiện. Chúng ngay lập tức chuyển sắc lông từ trắng sang tím khi lọt vào vùng phản quang của mặt nước Bích Dạ Đầm.

Với tất cả những điều tuyệt mỹ này, Bích Dạ Cung quả xứng đáng với danh hiệu thứ hai mà bất cứ nhân vật võ lâm nào cũng biết đến: Minh chủ biệt điện!

Vì là Biệt Điện của Minh Chủ võ lâm nên nơi này đương nhiên trở thành nơi cho nhiều người lui tới. Họ đến vì đại sự, vì tiểu sự của võ lâm cũng có, vì muốn thưởng ngoạn cảnh sắc mỹ quan của Bích Dạ Đàm cũng có.

Thật là nhất cử lưỡng tiện.

Chỉ riêng chiều nay Bạch Bất Phục mới thật sự có được một lúc nhàn du tản bộ hiếm hoi.

Bởi hầu hết những nhân vật giang hồ đều say khướt sau gần một ngày chè chén để gọi là Tổng cự nghinh tân.

Đêm nay sẽ là đêm trừ tịch. Và trong khi mọi người đều dồn cả ở Bích Dạ Cung, khung cảnh ngoài này của Bích Dạ Đàm mới đúng là khung cảnh cần phải có cho đêm nay, đêm trừ tịch. Một khung cảnh tuy hữu tình nhưng lại gợi nhớ một nỗi buồn man mác. Một nỗi buồn chỉ có ở những ai phải trông ngóng người thân kịp về sum họp vào đêm cuối cùng của một năm.

Tiếng nói êm đềm của Đoan Mộc Hạ bỗng vang lên, cắt đứt dòng suy nghĩ của Bạch Bất Phục:

- Phu quân lại nhớ đến gia thân?

Chàng gật đầu:

- Chính vậy. Còn tam muội?

Thôi Oanh Oanh lên tiếng:

- Đâu riêng gì phu quân hoặc tam muội. Bản thân muội và nhị muội cũng đang da diết nhớ đến cố hương.

Chàng quay lại, phát hiện Tam vị nương tử của chàng đang quây quanh chàng.

Chàng nheo mắt tinh quái nhìn họ:

- Nhị muội cũng vậy ư?

Đồng Mỹ Hoa bỗng lườm chàng:

- Phu quân lại có định ý gì đây?

Chàng vờ ngạc nhiên:

- Sao nhị muội biết?

Đồng Mỹ Hoa bĩu môi:

- Quen biết phu quân đến nay đã ngoài ba năm, mỗi lần phu quân nhìn và cười như thế này chắc chắn phải có điều thần bí.

Đoan Mộc Hạ xen vào:

- Là nhị tỷ muốn nhắc đến chuyện ba năm trước, lúc phu quân nhận là Bạch Y công tử và tỏ ra thần thần bí bí với nhị tỷ, phải không?

Thôi Oanh Oanh không để Đồng Mỹ Hoa kịp nói đã lập tức lên tiếng trước:

- Cứ gì lúc phu quân của chúng ta có bản lĩnh hơn người mới tỏ ra thần bí. Lúc mới gặp ta, y đâu đã có võ công, vậy mà y cũng là ra vẻ bí ẩn rồi.

Đồng Mỹ Hoa phì cười sau lại nghiêm mặt:

- Phu quân nghe rồi chứ ? Nếu bây giờ phu quân vẫn làm ra vẻ thần bí với bọn muội, bọn muội dù võ công kém nhưng lại có đến ba người, bọn muội nhất định sẽ trị tội phu quân.

Chàng lại nheo mắt nhìn họ:

- Là ta chưa nói hết thôi. Nay, ta có ý này, ba vị nương tử của ta liệu có tán đồng không ?

Họ châu đầu lại để nghe chàng thăm thì:

- Nhân lúc quần hùng không phát hiện, chúng ta lập tức rời khỏi đây. Trước hết chúng ta sẽ đến núi Âm Sơn, tế mộ song thân ta. Sau đó thì lần lượt đến Ma Vân Cốc của đại muội, Huỳnh Nhạn Đãng của nhị muội, sau cùng là Phục Ngưu Sơn của tam muội. Thế nào ?

Thích thú với việc sẽ được ngao du sơn thủy chỉ có bốn người với nhau, Thôi Oanh Oanh, Đồng Mỹ Hoa và Đoan Mộc hạ vội gậy đầu tán thành.

Trong chớp mắt, bốn bóng nhân ảnh của họ như hoà nhập vào bầy đoàn những cánh nhạn để xuôi mãi về phía nam.

HẾT

- - - - - o o O o o - - - - -